

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **I. Y.**, narozen X., státní příslušník U., zastoupeného: Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem: Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 21 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č.j. CPR-5943-7/ČJ-2013-930310-V234,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. 9. 2013 č.j. CPR-5943-7/ČJ-2013-930310-V234, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-151239/ČJ-2012-000022 ze dne 20. 3. 2013. Tím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 25 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce spatřuje primární pochybení žalovaného ve skutečnosti, že jím nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, jak žalovanému ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dále namítá, že mimo již uvedenou povinnost, opomněl žalovaný také tu, jež stanoví § 50 odst. 3 správního řádu a sice zjistit veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost (v tomto případě správní vyhoštění) ukládána.

Žalobce dále připomíná fakt, že dne 14. 9. 2012 podal prostřednictvím svého zástupce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Příslušný správní orgán však podanou žádost posoudil jako žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a s ohledem na fakt, že tato žádost byla podána prostřednictvím poštovní přepravy a nikoliv osobně, vrátil ji zástupci žalobce a to dne 19. 10. 2012, tedy více než po měsíci od jejího podání a téměř dva týdny po uplynutí platnosti povolení k pobytu. Podle názoru žalobce tak daný správní orgán porušil hned v několika bodech své povinnosti ve vztahu k němu, jakožto účastníku řízení. Hned v úvodu daný správní orgán nesprávně posoudil žalobcovu žádost jako žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, ačkoliv jak z obsahu tak označení dané žádosti bylo evidentní, že se jedná o žádost o prodloužení povolení k pobytu. Následkem tohoto pochybení aplikoval správní orgán protizákonně § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, což vedlo ke zjevně nezákonnému odmítnutí uvedené žádosti. Žalobce dále uvádí, že správní orgán na místo postupu dle § 37 odst. 3 správního řádu, který ukládá, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu žádost pouze vrátil jeho zástupci, což je však postup, který správní řád vůbec nezná a jde tedy o postup nezákonný.

Uvedená pochybení měla za následek zahájení správního řízení, na jehož konci stojí napadené rozhodnutí. Žalobce má za to, že to je důsledek stavu, který nezavinil a dostal se do této situace kvůli výše zmíněným porušením povinností jiného správního orgánu. Žalobce si je vědom skutečnosti, že řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu není vedeno žalovaným, nicméně dle jeho názoru je nesporné, že pochybení daného správního orgánu v uvedeném v řízení se zásadním způsobem projevila a projevují na činnosti žalovaného (jsou v podstatě důvodem zahájení předmětného správního řízení). Žalobce na podporu svých argumentů dodává, že nelze opomenout § 8 správního řádu, jež správním orgánům ukládá, aby dbaly vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s těmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby a zároveň, aby vzájemně spolupracovaly v zájmu dobré správy.

Žalobce je přesvědčen, že v době zahájení správního řízení o vyhoštění nebyl legální důvod k jeho vedení, protože s ním mělo být vedeno řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Postup, kdy pochybení správního orgánu zakládají zahájení správního řízení, tím spíše řízení o správním vyhoštění, které má zásadní vliv na život žalobce, je evidentně postupem nesprávným a přičítá se myšlence dobré správy.

Žalobce rovněž konstatuje, že žalovaný, stejně jako prvoinstanční správní orgán nedostatečně posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, což je nejen v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, ale rovněž tak s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvádí, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice hodnotil dopady rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak jeho odůvodnění je čistě formalistické a nijak nepokrývá konkrétní situaci a okolnosti případu žalobce.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, když žalovaný pouze konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přiměřené a prvoinstanční orgán zkoumal otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Žalovaný však již nerozvedl, proč považuje prvoinstanční rozhodnutí za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu.

Žalovaný odmítl oprávněnost žaloby a navrhuje její zamítnutí, jelikož má za to, že ve věci bylo z jeho strany postupováno zcela v souladu s § 50 správního řádu. Rovněž tak je žalovaný toho názoru, že v řízení byla žalobci poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 citovaného zákona potřebná součinnost, když mu byla dána možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný považuje zjištěný stav věci za dostatečný, o němž nejsou důvodné pochybnosti a ani napadené rozhodnutí nepostrádá dle jeho názoru zákonem požadované náležitosti.

Žalovaný se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, že v tomto konkrétním případě došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval na území České republiky minimálně dne 22. 11. 2012 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

Pochybení neshledal žalovaný ani v postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Dodává, že své závěry řádně odůvodnil již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které v tomto směru odkázal.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Žalobce argumentuje především tím, že v důsledku nezákonného postupu správního orgánu v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu, došlo k nezákonnému udělení správního vyhoštění.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce pobýval na území České republiky dne 22. 11. 2012 bez víza. V minulosti pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání platným do 5. 10. 2012. Dne 14. 9. 2012 podal žalobce prostřednictvím zástupce žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, kterou však příslušný správní orgán posoudil jako novou žádost o povolení k dlouhodobému, kterou je nutno podat osobně a dne 19. 10. 2012 ji žalobci vrátil.

Dne 22. 10. 2012 bylo při kontrole žalobce v Praze 7 zjištěno, že se zdržuje na území České republiky od 6. 10. 2012 bez povolení a dne 23. 10. 2012 s ním bylo zahájeno správní řízení. Téhož dne bylo usnesením č.j. KRPA-136372/ČJ-2012-000022 zastaveno a to z důvodu přiměřenosti, jelikož u žalobce mohla vzniknout pochybnost, zda si je vědom skutečnosti, že na území pobývá bez platného oprávnění. Žalobce byl následně poučen, že musí z území České republiky vycestovat, neboť nedisponuje žádným pobytovým statutem pro pobyt v České republice a současně mu byl vydán výjezdní příkaz č. GA0210862 s platností do 21. 11. 2012. Dne 22. 11. 2012 se žalobce dostavil na cizineckou policii, a to v době, kdy již měl z území České republiky vycestovat. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ve kterém bylo správním orgánem prvního stupně dne 20. 3. 2013 uloženo žalobci správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Stěžejní námitka žalobce spočívá na argumentu, že řízení ohledně žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu souvisí s řízením o správním vyhoštění natolik, že je soud může přezkoumávat jako jeden celek. Zdejší soud je toho, názoru, že žalobcem předestřený závěr nelze akceptovat.

K zastavení řízení o prodloužení povolení žalobce k trvalému pobytu došlo ve zcela jiném řízení, než které vedlo k vydání rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. V daném případě je podstatné, že i kdyby došlo k porušení ustanovení správního řádu v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, jak namítá žalobce, nemohl by jej soud přezkoumávat, přestože napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce obsahově na toto rozhodnutí navazuje. I přes zmíněnou návaznost obou řízení se tato vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání byla prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním bylo vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 5/2012-22 ze dne 30. 4. 2012, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že hodnocení dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, bylo ze strany správních orgánů čistě formalistické a nijak neodráželo okolnosti případu žalobce. Z rozhodnutí orgánu prvního stupně je zřejmé, že do úvahy o přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění konkrétní poměry žalobce zahrnuty byly a tento závěr učinil také žalovaný, který se s úvahou orgánu prvního stupně ztotožnil. Zmíněné odůvodnění považuje zdejší soud za dostatečné, jelikož není úkolem odvolacích správních orgánů, aby za situace, kdy považují postup prvoinstančních orgánů za souladný se zákonem, znovu opakovaly tytéž argumenty.

Námitku, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neshledal soud důvodnou. V posuzovaném případě soud ze správního spisu zjistil, že dne 23. 10. 2012 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, při kterém žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné příbuzenské vazby a jeho manželka a syn žijí na Ukrajině. Správní orgán prvního stupně dané okolnosti zahrnul do své úvahy ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Vzhledem ke skutečnosti, že manželka i syn žalobce žijí na Ukrajině a na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, nepovažoval prvostupňový správní orgán dané vazby za takové, aby zásah do nich mohl být považován za nepřiměřený. V uvedeném postupu ani v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal žalovaný pochybení.

Soud zhodnotil, že správní orgány měly dostatek podkladů pro závěr, že napadené rozhodnutí nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, jelikož ze správního spisu nevyplývala žádná skutečnost, ze které by bylo možno takový zásah vyvozovat.

Pro úplnost soud dodává, že otázka přísnosti rozhodnutí spadá do oblasti správního uvážení správních orgánů, soud může toliko konstatovat, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a i uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na jeden rok (zákonná horní hranice je v daném případě 3 let).

Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě správní orgán postupoval při realizaci vyhoštění v souladu

s právními předpisy. Soud neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. 11. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová
samosoudkyně